

Titel: Blandinger. [No. 1-7 Lørdag 10. Oktober - 21. November 1772]

Citation: "Blandinger. [No. 1-7 Lørdag 10. Oktober - 21. November 1772]", i *Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 18*, J.R. Thiele, 1772, s. 94.  
Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: [https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2\\_018-shoot-w2\\_018\\_001\\_p94\\_bZONE1516441/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_018-shoot-w2_018_001_p94_bZONE1516441/facsimile.pdf) (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 18

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

den liflige Vellang, som Reglerne kræve af Idyller og det er derfor ham ogsaa kaldet dem Samtaler.

Med disse Afvigelser fra den regelfaste Idylle haver han i Sandhed gjort os, for vor ringe Deel, den største Tjeneste, da vi aldrig have kunnet lide det kialsne monotoniiske Hyvedesprog, saa stridigt mod vore Tidens belle Nature: ja vi tilstaae, til vore Stærkretsers Bestemmelse, at vi have funden større Behag i en god Chinafarer Visse end i al den Schäferzärtlichkeit hos den store og de smaae Gesnere.

Imod saa Stykker med grækiske Navne, hvori Forfatteren er bleven Reglerne mindre utro, finde vi et, hvis Ord han haver lagt vore Nordiske Hørfedre i Munden, og som allerede derved interessere os langt mere; thi hvo vilde ikke lægge større Merke til en Jagbarth og Koric, en Grolf og Linar, end til en saa tit opaarnt, afflide Amynt, Daphnis eller Myrcil, disse Jerusalems Skoemagere i Poesien?

Regner og Svanhvide, saavel som Stærkodder og Joleif ere tagne af Sapo Grammaticus, og mærkværdige nok for de stærke Udtryk og andre smaa Omstændigheder; men de øvrige ere mere originale, og vise ei allene en poetisk; men ogsaa en patriotisk Fjnd, en adel Jver for Landmandens Frihed og det Norske Heltemoeds Bedlighedsbælske.

Sarraka og Weive er en Laplandsk Idylle, af samme Stenhed, som den rørende Dig, hvori en Engelsk Barde besang evende Grønlandsk Elskeres ulpheligere Kærlighed.

De profaiske Vers besalbe os ikke saa meget som den øvrige poetiske Prose: men det er nok ogsaa en Efterligning af Gesner, og overalt hvor Forfatteren efterligner er han under sine Mønstre, hvor han derimod reiser sig uden Veiledere, bliver de tildeels under ham. I det kialsne er han ikke heller saa heldig, som i det Mandige. Nogle Steder ere unaturlige og alt for raffinerede, s. r., hvor Laplanderiinden ønsker "at see sin Kærestes Nænde i sig," og hvor "hun tænker ikke i sig men i ham"

IV. Dra: